

udføre paa egen Haand. Men det er jo aabenbart, at denne Lov, naar den udkommer, ikke kan legalisere Noget af det, den høitærede Minister tidligere har gjort (Indenrigsministeren: Selvfølgelig); den gjælder jo kun for Fremtiden, men for saa vidt kan det ganske vist være en Legalisation af den meget ærede Ministers frentidige Foranstaltninger, som han jo da vil have den fornødne Lovhjemmel til at fortsætte paa den Vej, han er flaaet ind paa. Vigesom jeg før bemærkede, at den naturlige Vej vilde have været, at Ministeren ved foreløbig Lov havde udvidet Loven af 29de December 1857 til at gjælde ogsaa for det her foreliggende Tilfælde, hvorved den høitærede Minister med eet Slag og ved et Pennestrøg vilde have haft alle de Bestemmelser til sin Disposition, som han overhovedet behøvede, saaledes kan jeg ikke nægte, at her, hvor vi staa overfor Forslag til en endelig Lov, vilde det have forekommet mig heldigst, at § 1 var simpelt hen gaaet ud paa at udvide Loven af 29de December 1857 til at gjælde for det her foreliggende Forhold. Det vilde da have været mere simpelt, og der vilde da ikke have været opstaaet adskillige Tvivl, som der nu dog maaste bliver Plads for; vi vilde da have været ude over det Spørgsmaal, jeg omtalte før, nemlig den Erstatning, der bliver at udrede for nedslagne Dyr. Med Hensyn til dette Spørgsmaal havde den høitærede Minister i sit oprindelige Forslag villet gjøre Reglen i 29de December 1857 § 8 gjældende ogsaa overfor Svin. Om man nu i Almindelighed skal vælge det Synspunkt at fordele Udgifterne mellem Kommunerne og Staten, eller, som det nu i Landsktinget er blevet vedtaget for dette enkelte Tilfælde, lade Staten alene overtage det, kan være Gjensstand for Meninger baade for og imod, men det stiller sig for min Opfattelse saaledes, at det er retfærdigt, at Staten og Staten alene bærer disse Udgifter. Der er her i Virkeligheden Tale om Tab, som lides for hele Samsundets Skyld, og jeg ser ikke rettere, end at affikrat paa samme Maade, som naar i Krigstilfælde en enkelt Egn brandfattes, Erstatningen udredes af hele Landet, maa Erstatningen, naar en saadan Ulykke rammer en enkelt Kommune, fordeles paa det hele Samsund, for hvis Skyld den udredes. Jeg tror heller ikke, at de Grunde, man har anført for at lægge Erstatningen paa Kommunerne, ere holdbare. Man siger, at naar man lader Kommunerne betale, giver man dem særlig Opfordring til at være forsigtige, forøger deres Omhu for at søge at beskytte sig mod Indtrængen af Sygdommen, idet man siger, at naar de skulle betale Følgerne

af Mangler i saa Henseende, ville de være dobbelt varksomme, forsigtige og ibrige for at forhindre Sygdommens Indtrængen, men jeg tror, at der vil være langt stærkere Motiver for Folk til at være forsigtige end dette Spørgsmaal om, hvorvidt det er Staten eller Kommunen, der skal betale. Jeg tror, ikke, at Amtsrepartitionssonden paa Landet staar saaledes for den enkelte Mand, at det erkjendes i stort Omfang, at det er hans egen Kasse, det gaar ud over, men i alt Fald er der en anden Betragtning, som jeg synes ganske opveier og modvirker den, og det er den, at hvis det har Noget paa sig, at Folk vilde være mere opmærksomme, naar de selv skulle betale, vil det sandelig ogsaa i den Retning kunne have Fare ved sig, at Folk, naar de selv skulle betale, efter at Sygdommen nu en Gang er brudt ud hos dem, vilde være mere forsigtige og mere tilbageholdende med at anmelden og bringe Sygdommen for Dagen, end de ellers maaste vilde være, naar det ikke gik ud over dem. Jeg tror, at det sidste Synspunkt kan, hvis der overhovedet kan være Tale om at tillægge disse Betragtninger nogen Betydning, være ligesaa vigtigt som det første; thi er Sygdommen først brudt ud, er det, det først og fremmest gjælder om, at faae den frem overalt, hvor den er kommen, og enhver Lovregel, der kunde modvirke det, vil være uheldig. Altsaa, i Almindelighed taget er jeg stemt for, at disse Erstatninger blive udredte af Statskassen og Statskassen alene, men jeg kan ingenlunde erkjende det for rigtigt og konsekvent eller forsvarligt, at man bærer sig ad paa den Maade, her er sket, at man holder en almindelig Regel oppe i Loven af 1857 om Fordelingen af Erstatning for alle andre Sygdomme mellem Stat og Kommune og for dette særlige Tilfælde gjør en anden Regel gjældende. Det er jo ikke muligt at anføre nogenjomhelst Grund for, at Kvægpest skal erstattes paa nogen anden Maade end Svinepest. Det tror jeg er i høieste Grad uheldigt. Jeg skal ikke nægte, at saledes som Bestemmelsen tilsidst er blevet redigeret, forekommer den mig at være Noget af det mest Overraskende, jeg for nylig har set af Lovgivningsarbejde. Nu er Reglen nemlig blevet den, at indtil 1ste April 1888 Erstatningen udredes af Statskassen, men efter den 1ste April udredes den delvis af Stat og Kommune; det maa jeg nok sige er en noget forbausende Lovregel at se paa. I Virkeligheden bliver Resultatet det, at man om Vinteren betaler af Statskassen, om Sommeren deler man det mellem Kommune og Statskassen, jeg havde ikke ventet mig, at Aarstiden skulde have nogen saadan Ind-